

Psalmul 131 – C.H. Spurgeon

Titlul: O cântare a treptelor. A lui David

Titlul și conținutul:

Conținutul acestui psalm este rostit cu totul din sufletul lui David și multe evenimente din viața acestui om după inima lui Dumnezeu pot sluji ca ilustrare a cuvintelor. Dacă întreaga psaltire este o casetă de bijuterii plină cu giuvaiere, atunci putem să comparăm acest psalm cu o perlă cu strălucirea ei blândă. Ce podoabă minunată este perla pentru sufletul care este îndreptățit să și-o pună! Pentru citit, psalmul este unul dintre cei mai scurți, dar unul dintre cei mai lungi pentru studiu. El vorbește despre un copilăș, dar conține experiența unui credincios maturizat pentru deplina vârstă a bărbăției. Aici vedem smerenia adâncă în legătură cu o inimă sfințită, o voință complet liniștită în Dumnezeu, asociată cu o credință puternică, ce-și pune nădejdea numai în Domnul. Ferice de omul care poate să-și însușească fără ipocrizie cuvintele acestui psalm! Un astfel de om poartă în sine imaginea Domnului său, care a spus: „Eu sunt blând și smerit cu inima”. Psalmul întrece în intensitate interioară toate cântările de pelerinaj anterioare, oricât de neînsemnat se vede autorul său pe sine, în măsura în care smerenia este cea mai înaltă virtute a vieții spirituale. Psalmul are trepte chiar și în sine. Într-adevăr, este o scară scurtă, dacă numărăm cuvintele, dar ea se înalță la o culme mare, pentru că ajunge de la smerenia adâncă la o înaltă încredere a credinței. - *Th. Le Blanc* († 1669) consideră că psalmul este o cântare a evreilor care se întorc din exil în țara părinților lor, cu inima smerită și dezobișnuită de idoli; și aproape toți comentatorii consideră psalmul ca fiind de după exil. Oricum ar sta treaba cu el, fie ca psalmul să fie limbajul inimilor noastre când suntem eliberați din captivitatea spirituală!

Comentariul

1. Doamne, inima mea nu este mândră și ochii mei nu se înalță și nu umblă în lucruri prea mari pentru mine.
2. Dar nu mi-am liniștit și nu mi-am potolit eu sufletul ca un copil înțârcat lângă mama lui? Sufletul meu este în mine ca un copil înțârcat.
3. Israele, pune-ți speranța în Domnul, de acum și pentru totdeauna.

Versetul 1. *Doamne, inima mea nu este mândră.* Aceste cuvinte Îi sunt adresate Domnului; psalmul este un monolog al inimii în fața Domnului, nu un discurs în fața oamenilor. Când Îi vorbim Domnului nu ducem lipsa unui auditoriu foarte numeros; iar Lui putem să-I spunem multe lucruri care nu s-ar potrivi pentru urechile oamenilor. Închinătorul evlavios al psalmului nostru Îl invocă pe Cel veșnic, singurul care cunoaște inima. O faptură omenească ar trebui să se gândească bine înainte să facă lucrul aceste în vreo problemă oarecare, pentru că înaintea Domnului nu ne putem preface: prin urmare, înainte ca cineva să îndrăznească o asemenea invocare, ar trebui să fie sigur de cauza sa. Psalmistul începe de la inima sa când vorbește despre sine și pe drept; pentru că inima este punctul central, organul central al întregii noastre ființe. Dacă există mândrie, atunci toată ființa și viața noastră vor fi pătate de ea, exact așa cum murdăria în izvor tulbură întregul pârâu. Va însemna mult pentru un om să-și cunoască inima așa, ca să fie capabil să vorbească Domnului despre ea. Totuși, inima este mai rea și mai stricată decât orice – cine poate s-o cunoască (Ieremia 17.9), numai dacă Duhul Domnului Însuși o luminează în adâncurile ei. Dar ceva și mai mare este dacă un om, după o temeinică cercetare de sine, poate să susțină solemn în fața Celui atotștiutor că inima sa nu este mândră, aceasta înseamnă că el nu se supraapreciază în autoaprecierea sa, nici nu-și dă singur

importanță în relația cu semenii săi, disprețuindu-i pe alții, dar nici în fața Domnului nu stă în aroganță auto-îndreptățită și să se fălească cu trecutul, nici mândru în privința prezentului, nici să năzuiască spre lucruri înalte în ceea ce privește viitorul.

Și ochii mei nu se înalță. Ceea ce îi place inimii, aceea caută ochii. Încotro se grăbesc dorințele noastre, într-acolo le urmează de regulă și privirile. Acest bărbat evlavios era conștient că nu-și dorea o poziție înaltă, unde înfumurarea ar găsi satisfacție și ca el să nu privească de sus în jos la alții ca la oameni inferiori. Domnul urăște ochii care privesc de sus și în această privință oamenii sunt în general de acord cu El: deoarece chiar și asemenea oameni, care sunt ei înșiși mândri, urăsc totuși gesturile mândre la alții. Ochii trufași sunt în general așa de neiubiți, încât unii oameni mândri își dau toată osteneala să evite gesturile care ar trăda atitudinea inimii lor, ca să nu se expună indignării și ostilității semenilor lor. Mândria care maimuțărește smerenia are întotdeauna grijă să plece ochii, deoarece oricine știe, fără ca cineva să trebuiască să-l învețe, că privirile disprețuitoare sunt semnul sigur al unui caracter mândru. În Psalmul 121, psalmistul își ridică într-adevăr ochii spre munți, de la care să-i vină ajutorul; dar acesta a și fost singurul mod în care ar fi putut să fie vorba la el despre priviri trufașe. Dacă inima este onestă și ochii sunt orientați corect, atunci omul întreg este într-o dezvoltare bună, sănătoasă. Dar să ne păzim bine să nu repetăm cuvintele după psalmist, decât dacă ele sunt cu adevărat reale în ceea ce ne privește pe noi înșine; căci nu există o mândrie mai rea decât aceea care se împodobeste cu smerenie fără ca ea să-i aparțină.

Nu umblu în lucruri prea mari, nu mă îndeletnicesc cu ele. Ca cetățean, David nu și-a arogat puterea împărătească atâta vreme cât Saul încă mai purta coroana sub permisiunea divină și n-a urzit nicio conspirație împotriva acestuia; el s-a ostenit să facă numai ceea ce era de datoria sa și a lăsat în seama altora să-și vadă de obligațiile lor. În ceea ce privește gândirea și cercetarea sa, el n-a căutat să pătrundă în taine pe care Dumnezeu n-a găsit de bine să ni le descopere; el n-a fost un om indiscret, care meditează mult, plin de înfumurare înaltă, impunând tuturor presupusele sale comori de înțelepciune și să țină îndărătnic la ideile sale. Ca purtător al coroanei, el nu s-a amestecat în preoție, așa cum a făcut predecesorul său, Saul (1 Samuel 13.12) și cum s-a încumetat după aceea Ozia (2 Cronici 26.16). Bine facem să ne exersăm astfel în judecata spirituală, încât să știm care este cercul de viață și de activitate destinat nouă de către Dumnezeu și să ne ținem de el în mod loial și conștiincios. Câți, ademeniți de ambiție, nu și-au ratat menirea! Ei au vrut neapărat să devină oameni mari și tocmai de aceea n-au devenit oameni buni, folositori. Ei n-au fost mulțumiți să ocupe cum se cuvine locul inferior, pe care Domnul li l-a atribuit, ci au năvălit la măreție și putere, dar au găsit pieirea acolo unde au căutat onoarea. Și (textul original) *prea mari pentru mine*. Lucrurile înalte pot fi foarte potrivite pentru alții, căroră Dumnezeu le-a dat o dezvoltare superioară, dar pentru noi nu sunt deloc bune. Este important pentru orice om să-și cunoască propria măsură. Dacă el s-a convins despre cât de departe ajunge puterea sa de înțelegere, atunci ar fi nechipzuit să năzuiască după ceva ce nu poate să obțină; el doar ar risca să se întindă prea tare și prin aceasta să se scrântească. Dar vanitatea multor oameni este în realitate așa de mare, încât consideră orice activitate care este în domeniul lor ca fiind sub demnitatea lor; singura muncă pe care sunt dispuși s-o întreprindă este una pentru care n-au obținut niciodată o chemare și pentru care nu sunt în niciun fel echipați. Ce inimă mândră trebuie să aibă totuși omul care nu vrea deloc să-I slujească lui Dumnezeu, decât dacă îi sunt încredințate cel puțin cinci mine. Dar el are în realitate ochi trufași, pentru el este prea disprețuitor să lumineze aici jos pe pământ ca o luminiță între prietenii și vecinii săi neînsemnați, ci dorește să fie făcut o stea de primă mărime, ca să strălucească în regiunile superioare și să fie admirat de o mulțime care se holbează în sus la el. Este drept și echitabil dacă Dumnezeu face așa, ca asemenea oameni, care doresc să fie totul, să sfârșească prin a nu fi nimic. Este numai o răzbunare dreaptă atunci când în cele din

urmă totul se dovedește prea mare pentru un om care vrea să se îndeletnicească doar cu lucruri mari și totul prea înalt pentru acela care încearcă să se ocupe numai cu lucruri care sunt prea înalte pentru el. Doamne, fă-ne smeriți și păzește-ne în smerenie! Ține-ne pentru totdeauna tari în ea! Lucrează astfel în noi prin harul Tău, ca să fim în stare să depunem mărturia acestui verset cu deplină sinceritate înaintea Ta, Judecătorul întregii lumi, ca și când ar fi chiar a noastră.

Versetul 2. *Dar nu mi-am liniștit și nu mi-am potolit eu sufletul?* Primul verb este folosit în Isaia 28.25 la netezirea ogorului pentru semănat. Astfel și-a netezit psalmistul sufletul de toate asperitățile voinței proprii, de toate înălțările necuviincioase ale aroganței. Imaginea este mai vie și mai atrăgătoare dacă ne gândim la potolirea valurilor unei mări, la netezirea suprafeței apei, pentru care al doilea verb se și potrivește excelent. În puterea harului, el și-a potolit inima de frământările patimilor, a trufiei și a ambiției, el și-a potolit și și-a liniștit sufletul, așa că n-a nutrit nici față de Dumnezeu gânduri revoltătoare, nici nu s-a înălțat mândru în fața oamenilor, ci a fost calm și foarte liniștit în Dumnezeu. Într-adevăr, nu este ceva ușor să-ți potolești și să-ți liniștești sufletul; mai degrabă ar vrea câte unul să niveleze oceanul, să gonească furtuna sau să îmblânzească tigrul, decât să se aducă pe sine la liniște. Din fire suntem plini de neliniște, înclinați spre nemulțumire și aroganță, și chiar câte o furtună a patimii ne aduce în clocot impetuos; nimic altceva decât harul ne poate liniști în suferință, în tot felul de provocări care năvălesc peste noi și în multele dezamăgiri ale vieții. Dar el chiar poate s-o facă. Dacă acest om evlavios al Vechiului Testament a experimentat atât de puternic acest lucru, cum să lăsăm noi, copiii Noului Legământ, să ne scadă curajul?

*Ca un copil înțărcat lângă mama lui.*¹ El este absolut liniștit, ca un copil a cărui înțarcare este complet încheiată. În Orient, mamele își înțarcă mult mai târziu copiii, decât este obiceiul la noi și este ușor să ne imaginăm că prin aceasta, treaba nu este mai ușoară. Dar în cele din urmă, vremea suptului tot trebuie să ia sfârșit și acum începe lupta. Copilului îi sunt luate marea sa desfătare și mângâierea sa, iar el se necăjește și se întristează, devine neliniștit și posomorât, strigă și nu vrea să se lase calmat, el trece prin prima mare mâhnire a vieții sale, iar inimioara sa nu este într-o agitație mai mică. Dar timpul aduce nu numai atenuarea durerii, ci și deplina încheiere a luptei. Nu trece mult și băiețelul este total mulțumit să-și primească hrana la masă împreună cu frații și surorile lui și nu mai simte nicio dorință să se întoarcă la acele izvoare dulci, din care a extras până acum seva vieții. Nu mai este supărat pe mama sa, ci își aduce capul tocmai la pieptul după care a tânjit cândva atât de dureros. Chiar dacă fântâna a secat, copilul nu mai plânge, pentru că în poala mamei cade într-un somn dulce. De fapt nu este înțărcat de mama sa, ci numai de sânii ei, el este obișnuit cu ea, sincer mulțumit că o are pe mama. *Ca un copil înțărcat lângă mama lui*, spune psalmistul. Pentru copilul înțărcat, mama însăși este bucurie și mângâiere, cu toate că ea de aici înainte refuză să-i dea ceea ce până acum era pentru el bucuria și mângâierea vieții sale. Este un semn îmbucurător al maturizării din vârsta spirituală a copilăriei, dacă putem să ne lipsim de bucuriile care odinioară ni s-au părut indispensabile, care au fost viața noastră și putem să găsim mângâierea și înviorarea inimii noastre tocmai la acela care ne refuză acele bucurii. Atunci ne comportăm rezonabil, iar

¹ Masora, pe care Luther a urmat-o în genere, taie versetul în două jumătăți egale. Considerăm că este mai bine să împărțim versetul astfel, ca *Bäthgen*, după precedentul din *targum*:

Da, nu mi-am liniștit

și nu mi-am potolit eu sufletul

ca un copil înțărcat lângă mama lui?

Sufletul meu este în mine ca un copil înțărcat.

Tocmai această detașare a ultimei părți a versetului, în care blânda lovitură a valurilor versetului parcă acum sfârșește de bătut, ni se pare că dă valoare frumuseții poetice a întregului verset. *Bäthgen* susține că această împărțire corespunde intenției poetului de a impune măsura. – *J. M.*

strigatul și plânsul copilăresc amuțesc. Încetul cu încetul învățăm, chiar dacă Domnul Însuși ne ia cea mai iubită bucurie, să ne plecăm sub voia Sa fără nici un gând cârtitor; ba chiar găsim o fericită bucurie în a renunța la ceea ce a fost pentru noi o desfătare deosebită.

Sufletul meu este în mine ca un copil înțârcat (textul original). Acesta nu este un rod al firii noastre, care crește de la sine, ci un produs al harului, crescut cu grijă devotată; el crește din smerenie și simplitate și este tulpina pe care înflorește pacea ca o floare plăcută. Nu fiecare copil al lui Dumnezeu ajunge repede la starea de a fi înțârcat de Dumnezeu și de a fi obișnuit cu Dumnezeu. Există creștini care încă mai sunt ca sugarii, în timp ce ar trebui să fie părinți în Hristos. Unii sunt foarte greu de înțârcat; ei strigă foarte nerușinat și se răzvrătesc nestăpânit împotriva disciplinei Tatălui ceresc. Și când credem că am depășit cu bine înțârcarea, atunci facem cu durere descoperirea că vechile dorințe senzuale au fost doar reprimare, nu omorâte, și începem din nou să strigăm după sânii pe care îi abandonaserăm. Strigăm ușor „Ura!”, prea devreme, înainte să fi trecut hopul și fără îndoială că acolo unde cântatul psalmilor încă nu este ceva demodat, sute de oameni au cântat acest psalm cu mult înainte să-l fi înțeles. Bindecuvântate să fie necazurile care ne înfrânează dorințele, ne dezvăță de aroganță și deșertăciune și ne cresc pentru bărbăția creștină, care ne învață să-L iubim pe Dumnezeu nu numai când ne desfată și ne mângâie, ci și când ne încearcă și ne disciplinează. Poetul repetă pe drept (după textul original) vorbirea metaforică despre copilul înțârcat. Un asemenea copilăș este vrednic de admirația și emulația noastră; o astfel de înțârcare este pentru noi de două ori de dorit și totuși așa de greu de obținut. Ea izvorăște din smerenia liniștită în Dumnezeu, despre care a fost vorba mai înainte, și chiar explică din nou, cel puțin parțial, existența acelei virtuți plăcute. De unde a plecat mândria, acolo intră cu siguranță supunerea și pe de altă parte, dacă trufia trebuie să fie izgonită, trebuie să fie biruit și egoismul eului firesc.

Versetul 3. *Israele, pune-ți speranța în Domnul, de acum și pentru totdeauna!* Iată cât de afectuos se gândește la alții omul care este dezvățat de egoism! David se gândește sincer la poporul său și se uită pe sine în grija sa pentru Israel. Dar cum prețuiește el virtutea speranței! El s-a desprins de ceea ce este vizibil, de aceea recunoaște el valoarea comorilor care nu se pot vedea decât cu ochiul credinței. Este loc aici pentru speranță vastă, dacă propriul eu este împins în planul secund și este bază pentru speranța veșnică, dacă lucrurile trecătoare nu ne mai stăpânesc sufletul. Acest verset este înțelepciune empirică: un om al lui Dumnezeu, care a fost el însuși învățat să renunțe la lume și să-și găsească viața numai în Domnul Însuși, își îndeamnă aici prietenii și pe cei împreună-aleși să facă același lucru. El știa din experiență cât de fericite este să duci o viață de nădejde; de aceea vrea el ca toți compatrioții săi să facă uz de acest privilegiu al lui Israel. Fie ca tot poporul să spere, fie ca toată nădejdea lor să se bazeze pe Domnul, fie ca ei să înceapă cu aceasta de acum și să continue pentru totdeauna. Înțârcarea îl duce pe copil dintr-o stare calculată numai pentru o anumită vreme, în aceea în care va rămâne a sa de acum încolo tot restul vieții sale; și dacă ne ridicăm deasupra plăcerilor trecătoare pe care ni le oferă lumea, atunci vom intra într-o existență cerească ce nu se poate sfârși niciodată. Dacă încetăm să râvnim după lume, atunci începem să ne agățăm de Domnul. O, Doamne, cum își înțarcă mama copilul, așa înțarcă-mă Tu și atunci îmi voi pune toată nădejdea numai în Tine!

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm: Tonul este atât de personal de cald, încât presupunerea că psalmistul vorbește deja în primele două versete din sufletul poporului (*De Wette* și alții) este total nejustificată. Dar o relație mai apropiată cu acest lucru abia dacă poate fi tăgăduită. Deci, trebuie să recunoaștem că 1 Samuel 18.18,23, dar și mai bine 2 Samuel 6.22, găsesc ecou aici și mai ales istoria lui David și starea sufletească și atitudinea inimii se potrivesc absolut la o asemenea mărturisire a comportamentului personal și la o asemenea grijă pentru poziția corectă a lui Israel față de Dumnezeu, așa că perseverența compoziției lui David (*Hengstenberg*) nu este așa de nejustificată încât să putem să spunem că o asemenea presupunere nu are nevoie de nicio contestare (*Hupfeld*). Pentru interpretarea istorică, aceasta oricum oferă un sprijin mai bun decât ce se povestește despre Simon Macabeul (1 Macabei 14) și ceea ce indică *Hitzig*. Tot ce se află între acestea este pus în mișcare numai în spațiul presupunerilor nelimitate. D. K. B. *Moll* 1884.

Privirea spre Dumnezeu aduce liniște (Psalmul 130). Marile dorințe se potolesc, iar psalmistul, liniștit și mulțumit, devine una cu voia lui Dumnezeu (Psalmul 131). Prof. D. A. *Schlatter* 1894.

Psalmul smereniei și al liniștii în Dumnezeu urmează în mod foarte potrivit psalmului care laudă harul iertător al lui Dumnezeu. *Sam. Cox* 1874.

Inima-mi, Doamne, mândră nu-i,
Nici ochii vreau prea mult să-i sui,
Nici duhul lucruri să nu vrea,
Ce depășesc puterea mea.

Port liniște-n suflet mereu,
Fac ce vrea Dumnezeu, nu eu,
Sunt ce inima-mi a sperat,
Copil ce-i de sân înțărcat.

Putere am, de mă reneg,
De patimă să mă dezleg.
Voi fi ca un copil iubit,
Și înțărcat, și fericit.

Popor, te-ncrede-n Dumnezeu
Doar voia Lui să faci mereu,
Și astfel liniștit să fii
Și vesel pentru veșnicii.

M. Jorissen 1798.

Versetul 1. Această mărturisire a psalmistului ne amintește de afirmația lui Petru din ceasul acela solemn: „Doamne, Tu știi toate: Tu cunoști că Te iubesc!” (Ioan 21.17.) De la oamenii care sunt sinceri ca David acceptă Domnul astfel de invocare. Cu toate că nici inima sa nu era complet liberă de mândrie, el a avut totuși voie să vorbească Domnului așa; căci mărturisirea sa se referă la intenția sa sinceră și permanenta lui strădanie, ca și la starea predominantă a interiorului său. Dar dacă David este într-adevăr atât de smerit, atunci de ce vorbește el despre lucrul acesta? Nu seamănă rugăciunea sa cu cea a fariseului (Luca 18.11): „Dumnezeule, Îți

mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni”? Nici pe departe! Deoarece contează motivul din care izvorăsc asemenea cuvinte și scopul. Evident că David este călăuzit aici de Duhul lui Dumnezeu, fie că este pentru apărarea necesară împotriva calomniilor (vezi 1 Samuel 17.28; 22.8 și așa mai departe), fie că este pentru instruirea lui Israel, ca el să învețe să se liniștească în Dumnezeu și să nădăjduiască numai în El. D. *Th. Manton* † 1677.

Mândria își are sediul în *inimă*, dar de exprimat, de fapt, se exprimă prin ochi. Ochiul este oglinda sufletului, de aceea se pot recunoaște în el multe însușiri spirituale și morale ale omului, cu un grad de exactitate nu tocmai mic. Ce univers plin de semnificație poate să existe totuși uneori într-o singură privire! Dar dintre toate patimile, mândria se reliefează cu siguranță cel mai limpede în ochi. Aici cu greu este posibilă o eroare. N. *Mac Michael* 1860.

El nu avea privirea nici disprețuitoare, nici trufașă. El nu privea cu invidie la oamenii care îi erau superiori într-o anumită privință, nici cu dispreț la cei care erau mai neînsemnați decât el. *Matth. Henry* † 1714.

Contrastul *lucrurilor mari* (Ieremia 33.3; 45.5) nu este ceva mărginit, ci ceva mic, iar contrastul lucrurilor prea deosebite (Geneza 18.4) nu este ceva trivial, ci ceva accesibil. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Prin lucrurile *mari și prea minunate* (textual) se înțeleg hotărârile ascunse ale lui Dumnezeu și mijloacele sublime ce revin atotputerniciei lui Dumnezeu, ca să le îndeplinească pe acestea. Omul nu este chemat să colaboreze la aceste taine divine, ci trebuie să li se supună și astfel să-și liniștească inima cu ele. D. *Jos. A. Alexander* † 1860.

Nu caut, Doamne, să pătrund adâncurile Tale. Nu-mi consider nici pe departe rațiune capabilă să le facă față. Dar doresc să înțeleg într-o anumită măsură adevărul Tău, în care crede inima mea și îl iubește. Căci nu caut să cunosc ca să cred, ci cred ca să pot să cunosc. Arhiepiscop *Anselm von Canterbury* † 1109.

A fost întotdeauna strădania mea și este rugăciunea mea, să nu am nici un plan în ceea ce mă privește; și sunt foarte sigur că orice loc pe care Mântuitorul a găsit de bine să mă așeze, trebuie să fie întotdeauna cel mai bun pentru mine. *Robert M. Mac Cheine* † 1843.

Versetele 1.2. Lumea este rea și de aceea este și suspicioasă, iar pe copiii lui Dumnezeu ea nu-i atrage în nicio suspiciune mai ușor decât în suspiciunea intențiilor orgolioase, ceea ce i s-a întâmplat și lui David de mai multe ori. În fața oamenilor nu putem în acest caz să ne aducem nevinovăția la lumina zilei de fiecare dată. Dar să vorbim cu Dumnezeu despre lucrul acesta nu este niciodată fără folos. În afară de aceasta, într-adevăr, putem să laudăm în inimă harul în biruința sa, dar la fel de bine putem și să recunoaștem că sufletul nostru are nevoi de sfătuire, de așezare, de liniștire, ca el să nu se străduiască să imite pe alții, ci să accepte să-și mențină viața la pierderea ei. O, cât de bine este când căutăm astfel adăpost sub umbra aripilor lui Dumnezeu și sub ele putem, de asemenea, să ne odihnim de orice bănuială nemeritată! *K. H. Rieger* † 1791.

Deoarece, conform experienței comune, cu cât omul are mai mult, cu atât dorește mai mult, oamenii importanți ai pământului, nemulțumiți cu ce le-a repartizat Dumnezeu, sunt chiar mai puțin siguri decât oamenii de rând în fața acelei ispite, în general inerentă tuturor, să năzuiască după lucruri mai înalte. Un regent victorios și binecuvântat cu fericire și putere merită recunoaștere înaintea de toate, dacă se mulțumește cu ce i-a dat Dumnezeu. Ispita pasiunii, clocotul și agitația sufletului său n-o contestă acest

cântăreț; dar temându-se de necunoștința de care s-ar face vinovat, și-a liniștit sufletul precum copilul înțărcat care, lipsit de poftă, își așază capul pe pieptul mamei sale. Prof. D. A. F. Tholuck 1843.

Versetul 2. *Nu mi-am liniștit eu... și așa mai departe.* O, totuși, cât de lipsit de blândețe și de putere, cât de searbăd este tot ce oferă lumea sufletului care se pregătește pentru cer! „Lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6.14). Zadarnic crede această prostituată că mă poate seduce cu ademenirile ei, prin amăgirile ei de câștig și plăcere. Eu sunt complet înțărcat de toate acestea. Oricât de ademenitoare ar arăta aceste lucruri, cerul gurii mele nu mai găsește gust în ele, ca în albușul de ou (Iov 6.6). Am învățat să am soția, copiii și rudele cele mai iubite ca și când nu le-aș avea, să plâng după pierderile exterioare ca și cum n-aș plânge, să mă bucur de bucuriile pământești ca și când nu m-aș bucura (1 Corinteni 7.29-31); gândurile mele sunt ocupate cu altceva. Oamenii de lume mă tratează disprețuitor, se pare că mulți s-au săturat de mine, dar și eu sunt sătul de ei. Inima mea nu mai atârna de nimic din aceste lucruri pământești; sufletul meu năzuiește spre ce este sus. Comoara mea este în cer, de aceea este și inima mea acolo. Toată averea mea am trimis-o înainte într-o altă lume și sunt pe cale să mă duc eu însumi curând acolo; dacă privesc în jurul meu, atunci văd o casă pustie, goală, și spun împreună cu Monica, mama lui Augustin: „Ce să mai fac aici? Tatăl meu, soțul meu, mama mea (Ierusalimul de sus), frații mei, surorile mele, prietenii mei cei mai buni, toți sunt sus!” Nu dau lumii nimic din inima mea și nu consider valoroase nici măcar o clipă aceste lucruri vremelnice, vizibile, în comparație cu cele veșnice, invizibile (2 Corinteni 4.18). *Oliver Heywood* † 1702.

Tatăl nostru poate să dispună de noi și ne este mult superior în înțelepciune și în tot; de aceea se cuvine să ne supunem voinței Sale. „Să-l cinstești pe tatăl tău și pe mama ta!” – cu mult mai mult atunci pe Tatăl tău ceresc! (Evrei 12.9.) Iată cum gândește David aici: Vreau, îl auzim spunând în psalm, să rămân în limitele stabilite pentru mine; nu vreau să întrec măsura prin faptul că Îi poruncesc lui Dumnezeu, ci vreau să mă supun voinței Sale ca un copil înțărcat. Cu această imagine vrea să dea de știre că el dorește să renunțe la tot ce îi refuză Dumnezeu. Vezi, de asemenea, cât de răbdător se lasă Isaac legat pe altar (Geneza 22.9). Și totuși, el crescuse deja și se făcuse un flăcău care era destul de puternic ca să ducă sus pe munte lemnele necesare pentru arderea-de-tot. Așa că precis ar fi avut destulă putere ca să lupte pentru viața sa; dar acest tânăr temător de Dumnezeu a respins cu aversiune gândul să se răzvrătească împotriva tatălui său. Și n-ar trebui să ne supunem voii Aceluia care este Dumnezeu și Tatăl nostru în Hristos Isus? *John Singleton* † 1706.

Înțărcat de ce? De lipsa de pretenții față de sine însuși, de la încăpățănare și de la egoism; înțărcat de creatura și lucrurile acestei lumi – nu atât, ce-i drept, încât să se refugieze din folosirea ei, în resemnarea călugărească, dar atât, încât el să nu se mai știe dependent de ele pentru fericirea sa. Versetul ne arată că la psalmist nu s-a ajuns la această stare interioară fără luptă. În aceasta este o deosebire între Hristos și creștini. La El, deprinderea pentru evlavie nu se lovește de nicio putere interioară împotrivoare; la noi, dimpotrivă, ea are permanent de biruit rezistența. Să se compare cu Romani 7. Chiar și copilul care va trebui înțărcat se opune. Misiunea mamei nu este ușoară aici. Cu toată dragostea gingașă pentru copilul ei, ea are nevoie de toată fermitatea ca să realizeze treaba. Uneori trebuie chiar ea să plângă la stăruința insistentă a ochilor dragi ai odorului ei, a lacrimilor mari și a mânuțelor întinse care cer așa de dornice. Dar așa trebuie să fie, de aceea realizează ea stăruitor problema, cu mila cea mai delicată. Ea îi taie pofta de sân cu o alifie amară, se ferește și se ascunde de copil, caută să-l determine cu vorbe iubitoare, ademenitoare, să ia altă hrană și cu timpul, într-adevăr, copilul se obișnuiește cu mâncarea mai tare, potrivită cu nevoile sale de acum. Aplicația pentru noi este de la sine înțeles. *William Jay* † 1853.

Apostolul Pavel ne dă, în Filipeni 4.11 și în continuare, exemplul demn de luat în considerare al uni copil înțărcat, care este absolut mulțumit cu ceea ce îi oferă Tatăl ceresc. *D. Th. Manton* † 1677.

Starea sufletului de a fi înțărcat, despre care vorbește psalmistul, este, potrivit ființei sale, cu totul diferită de acea antipatie față de lume, care este provocată la unii prin multul abuz care se face cu darurile pământești și prin trivialitatea desfătărilor la care se dedă mulțimea, dar în alte forme chiar și mulți din stările superioare. Să fii supărat pe lume și să-ți fie rușine cu ea, așa cum se prezintă ea în viața omului mediocru, aceasta nu înseamnă nici pe departe că ești înțărcat de lume. Și, de fapt, între cele două stări ale sufletului nu există numai o deosebire de grad, ci și o deosebire de esență. Dă-i lumii o altă înfățișare, rafinează-i plăcerile și vei vedea că multe firi mândre, care în rest disprețuiesc lumea, acum cochetează cu ea și caută s-o câștige. Acea stare de înțărcare a sufletului este de asemenea fundamental diferită de plictiseala de lume, de saturația care se instalează în mod normal acolo unde oamenii se dedau fără frâu desfătărilor senzuale. Se pot uza toate simpatiile și atracțiile. Această obosire și acest surmenaj se instalează în cele din urmă și la desfătări mai rafinate. Autorul cărții *Eclesiastul* pare să le fi experimentat temeinic în timpul vieții sale. „Nu mai am nicio dorință”, a spus cândva un foarte cunoscut adept al învățăturii lui Epicur din țara noastră, care a golit cât a putut de mult paharul plăcerii lumești, „și chiar dacă ar fi întins în fața mea tot ce oferă pământul, n-aș ști nici măcar un singur lucru după care să consider că merită osteneala să-mi întind mâna!”

Starea de înțărcare a sufletului presupune că în suflet mai există o putere pentru iubit și dorit. Aceasta nu înseamnă distrugerea dorinței, ci stăpânirea acesteia și transformarea ei. Copilului înțărcat îi este foame ca și mai înainte, dar nu mai are poftă de hrana aceea care odinioară era pentru el o asemenea desfătare; el este liniștit și mulțumit și fără aceasta, căci își potolește foamea cu alte mâncăruri. Sufletul înțărcat de lume dorește cu ardoare hrana și bucuria la fel de mult ca odinioară, dar el nu le mai caută pe acestea în lucrurile lumești și nu mai dorește să le găsească în acestea. Pentru sufletul înțărcat nu mai există nimic în lume ce ar putea el să considere ca necesar spre fericirea sa. Firește că lui îi plac mult aceasta și aceea și prețuiește lucrurile normale la valoarea care li se cuvine; dar el știe că poate să renunțe la ele și este pregătit să se lipsească de ele oricând dorește Dumnezeu. Dar cum ajungem la o asemenea stare sufletească? Un lucru este sigur: ea nu este lucrarea noastră. Niciun copil nu se înțarcă singur. Dumnezeu trebuie s-o facă și cu noi. El o face asemănător ca o mamă. *Charles Bradley* 1836.

Aici avem autoportretul lui David înaintea noastră. – Toată vorbirea metaforică exprimă liniște completă, dar o liniște după luptă dură. Desigur, este de luat în seamă că nu scrie: înțărcat de mama sa, ci: ca un copil înțărcat lângă mama lui. – O supunere și o resemnare care s-ar produce cu totul fără luptă, care n-ar fi rodul educației și al stăpânirii de sine, ar fi o treabă fără vlagă și fără valoare. O stare de indiferență insensibilă este tocmai contrariul resemnării supuse. Dar aceasta este tocmai culmea comparației: a avut loc o educație dureroasă, a existat o luptă și s-a ajuns la autodepășire; și acum, voința copilului este liniștită în resemnare și mulțumire, iar el este pregătit să renunțe la ce a iubit cel mai mult și să ia orice îi dă mama – copilul este înțărcat. – Nu consider că ar fi vreodată voia lui Dumnezeu, ca cineva să-și piardă așa voința în voința divină, încât el să nu mai aibă, de fapt, chiar nicio voință. Au existat unii care au încercat să ajungă la o asemenea distrugere a voinței și au făcut din lucrul acesta marele scop și ținta vieții lor. Dar toată predispoziția noastră, pe care ne-a dat-o Dumnezeu, nu îngăduie lucrul acesta, la fel de puțin ca planul lui Dumnezeu cu omul în economia (epoca) actuală. Deci, eu nu cred că o asemenea distrugere voluntară a voinței ar fi posibilă; și chiar dacă ar fi posibilă, nu cred că ar fi după gândul lui Dumnezeu. Ea nu corespunde atitudinii actuale a omului față de Creatorul său. Niciunul dintre bărbații sfinți, despre care citim în Biblie, nu a făcut mai mult decât să frângă sub voia lui Dumnezeu o voință existentă în vigoare. Însuși Domnul Isus tocmai aceasta a făcut-o. „Și ce voi spune? «Tată, salvează-Mă din ceasul acesta»? Dar pentru aceasta am venit la ceasul acesta. Tată, glorifică Numele Tău!”

(Ioan 12.27 și înainte.) „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” (Matei 26.39.) „Însă nu voia Mea, ci a Ta să se facă.” (Luca 22.42.) Aici sunt totuși evident două lucruri: „voia Mea” – „voia Ta”. A Sa a fost o voință imediat și cu desăvârșire supusă – dar oricum, o voință. Și tocmai aceasta este ceea ce se cere de la noi și spre ce trebuie să tindem în puterea harului. O voință, desigur, foarte categoric, o voință; cu cât mai hotărâtă este voința, cu atât mai puternic este caracterul și cu atât mai mare este omul. Dar o voință care este neîncetat predată, care este respinsă, care este în mod constant și din ce în ce mai mult supusă și adaptată voinței divine. Unitatea celor două voințe este starea cerului. *James Vaughan* 1878.

A existat într-adevăr o vreme când Israel a dorit îndărătnic ceva imposibil, ca un sugar care strigă. Dar această perioadă a trecut (acum, după exil). Acum seamănă cu copilul înțârcat care a învățat să se resemneze liniștit și își pune viitorul în mâna Dumnezeuului său. Ce fel de așteptări ale lui Israel erau acestea, nu se spune; se poate presupune să sunt visuri de măreție națională, care, după cum se știe, n-au tulburat și întunecat pentru prima dată, pe vremea Mântuitorului, privirea Israelului. Aici în psalm se face auzit un glas, care, dacă ar fi răzbit, istoria lui Israel ar fi fost mai puțin dureroasă și groaznică decât a fost și a devenit. – Pentru pelerinii Ierusalimului, psalmul a putut să fie deosebit de demn de luat în considerare. Lic. *H. Keßler* 1899.

Versetul 3. *Israele, pune-ți speranța în Domnul!* Cu toate că David personal a putut să aștepte liniștit și răbdător coroana destinată lui, poate se teme că Israel, al cărui favorit era (1 Samuel 7.16), va întreprinde ceva prematur în favoarea sa; de aceea se străduiește să-și liniștească și adeptii și îi îndeamnă să-și pună speranța în Domnul, a Cărui mână dreaptă poate să schimbe totul în mod favorabil și o va face într-un ceas bun. Este deci un lucru minunat să fii răbdător și să-ți pui speranța în ajutorul Domnului (Plângerile lui Ieremia 3.26). *Matth. Henry* † 1714.

Amintește-ți, Israele, că El este DOMNUL, înțelept la sfat și puternic în faptă și că El nu va refuza niciun bine celor care umblă în nevinovăție (Psalmul 84.11). Pune-ți *speranța* în El de acum – dacă n-ai făcut-o până acum, atunci începeți acum cu lucrul acesta și nu obosiți niciodată în el, faceți-l *întotdeauna*. Oricum ar fi situația voastră, ea nu poate să fie niciodată în afara sferei puterii și a harului lui Dumnezeu. *Adam Clarke* † 1832.

Psalmistul se adresează Israelului, îndemnându-l să-și pună speranța în Domnul, pentru că este vorba nu despre credința în viitorul său deosebit, ci în viitorul lui Israel. Prof. D. *Fr. W. Schultz* 1888.

Sfaturi omiletice

Versetul 1. Mărturisirea acestui verset este 1) O mărturisire care ar trebui să-i stea bine oricărui copil al lui Dumnezeu; 2) o mărturisire pe care totuși mulți copii ai lui Dumnezeu nu pot s-o repete fidel după psalmist. Să arătăm cu seriozitate faptul cum chiar în adunările creștine se impun mândria și ambiția; 3) o mărturisire care numai atunci poate să fie susținută pe drept, când lăsăm Duhul lui Isus să domnească în noi. Compară cu Matei 11.29 și înainte; 18.1-5. *C. A. Davis* 1885.

Versetul 2. Sufletul seamănă cu un copil care va fi înțârcat, 1) la convertire, 2) la sfințire, care este o permanentă înțârcare de lume și de păcat, 3) în însingurare, 4) în necazuri de orice fel, 5) la moarte. *G. Rogers* 1885.

I. Sufletul trebuie să fie întărcat exact așa ca un copil: 1) Întâi va fi hrănit de alții, 2) după aceea va fi educat spre independență. II. Sufletul va fi dezvățat de un lucru, în timp ce se va îndrepta spre altul: 1) El va fi dezvățat de lucrurile pământești prin lucrurile cerești, 2) va fi dezvățat de dreptatea proprie prin apucarea dreptății lui Hristos, 3) de păcat este dezvățat prin sfințire, 4) de la lume, la Hristos, 5) de la propriul eu, la Dumnezeu. *G. Rogers* 1885.

1) O stare demnă de dorit: de a fi asemenea unui copil întărcat. 2) O sarcină grea: de a supune și a liniști propriul eu. 3) Un rezultat plăcut: da, într-adevăr, sufletul meu *este* întărcat. *W. H. Page* 1885.

1) Nemulțumirea sufletului: ea este un semn al imaturității puerile, ne stă rău și este răzvrătire păcătoasă împotriva lui Dumnezeu. 2) Domnia asupra sufletului: un tron la care se renunță adesea. Totuși, Dumnezeu dă fiecăruia în mână sceptrul stăpânirii de sine. Stăpânirea de sine este necesară pentru o viață plină de succes. 3) Liniștea sufletească: ce minunată este ea și ce putere! Vino, o, Duhule Sfânt, insuflă-ne-o! *W. B. Haynes* 1885.

Dezvățat de lume – deprins cu Dumnezeu!

Versetele 2,3. Copilul întărcat al lui Dumnezeu și speranța sa în Domnul. 1) Prima întărcare a sufletului; este marele eveniment în istoria unui om. 2) Bucuria în Domnul, care se naște în orice suflet întărcat: sufletul meu este în mine ca un copil întărcat lângă mama lui. Israele, pune-ți speranța în Domnul, de acum și pentru totdeauna! 3) Întărcarea zilnică a sufletului, care se întinde pe tot parcursul vieții. 4) înclinațiile energice și lucrarea roditoare a sufletului întărcat. *A. M. Stuart* 1880.

Versetul 3. I. Încurajarea de a spera în Dumnezeu 1) ca în Dumnezeul legământului, în Dumnezeul lui Israel, 2) ca în Cel care Își ține legământul și credința: de acum și pentru totdeauna. II. Efectul acestei speranțe: 1) smerenia și atârnarea de Dumnezeu, pe care le vedem în versetul 1; 2) Mulțumirea și starea de întărcat din versetul 2. Ar vrea Israel să fie așa de smerit și de ascultător ca un copil mic? Atunci să sper în Domnul. *G. Rogers* 1885.

Glasul speranței, care se lasă auzit în liniștea duhului. 1) Ajunse la liniște, sufletele știu să-L prețuiască pe Dumnezeu. Liniștea favorizează vederea interioară a lui Dumnezeu. Prin aceasta îi vor fi revelate sufletului: măreția, desăvârșirea și vrednicia demnă de laudă a lui Dumnezeu. 2) Sufletele ajunse la liniște se odihnesc în Dumnezeu. Ele recunosc cât de demn de încredere este El. 3) Sufletele ajunse la liniște privesc fără teamă spre veșnicie (de acum și pentru totdeauna). *W. B. Haynes* 1885.

Speră în continuare, speră neconținut! Căci 1) trecutul sprijină o asemenea încredere, 2) prezentul o cere, 3) viitorul o va justifica. *W. H. Page* 1885.